

15 Maart 1920.

No. 6.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk eenigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen.

(2 Petrus 3 : 9).

HET EERSTE GEBOD.

Door DR. C. L. OLSEN.

Tweede gedeelte. *)

„Zie, kinderen zijn een erfdeel des Heeren. * * *
Wel gelukkig is de man die zijnen pijlkoker met
dezelve gevuld heeft”.

Deze aanhaling van den Psalmist geeft de schriftelijke beschouwing der zaak. Deze woorden verleenen aan sommigen troost; anderen beschouwen ze als een gebroken riet, waarop arme, wanhopige ouders, tot het uiterste beproefd, mogen steunen; en voor den ongeloovige, en voor hen die alleen slechts de stoffelijke zijde van het leven kunnen zien, eene vreeselijke bespottung — want wie kan een verstandige man of vrouw werkelijk gelukkig wanen, terwijl zij zwoegen om een groote familie te onderhouden!

Weinigen, inderdaad, zijn heden ten dage bevreesd om in 't openbaar de kwestie van het kinderen baren te bespreken, omdat zoovele, in andere gevallen zelfs goede, verstandige mannen en vrouwen, dwazelijk het standpunt innemen, dat het tenslotte een zaak is van persoonlijke beschouwing. Dat dit echter niet geheel en al het geval is, ligt voor de hand. Doch niemand is blinder dan hij die niet zien wil. Een andere rede wordt gevonden in het moderne begrip van individueele onafhankelijkheid en de steeds grooter wordende minachting voor alles wat strekken kan om de persoonlijke lusten te beteugelen, of dat geheel in strijd komt met de moderne neiging om een leven te leiden van vermaak en vrij van zorg.

Heel zelden wordt als van verre een stem gehoord, welke pleit voor een terugkeer tot het normale familieleven — m.a.w. dat mannen en vrouwen, als ouders, een natuurlijk, gehuwd leven zouden leiden,

*) Het eerste gedeelte wordt gevonden in het nummer van 1 Dec. 1919, blz. 386.

zonder de verantwoordelijkheden er van te schuwen. Theodore Roosevelt bijvoorbeeld, die onverschrokken, warmbloedigen Amerikaan, hoe bijtend veroordeeld hij het „leven van vadsig gemak”, zooals hij het uitdrukt. „Een leven van louter gemak,” zegt hij, „geeft bij het einde niet veel voldoening, bovendien is het tenslotte een leven dat hen, die er een voorbeeld aan nemen, volkomen ongeschikt maakt voor nuttig werk in de maatschappij.”

Om natuurlijk te zijn, moeten gehuwden *mensen* zijn, niet alleen mannelijk; zij moeten een krachtdadige manbaarheid bezitten; gewillig zijn om vrouw en kinderen te onderhouden en hen een aangenaam tehuis te verschaffen; bedachtzame verzorgers zijn en onverschrokken verdedigers van de zwakken. Wat de vrouwen aangaat, laten wij Roosevelt spreken: „De vrouw moet de huisvrouw zijn, de echtgenoot, de stichtster van het tehuis, de zorgzame en onbevreesde moeder van vele gezonde kinderen.” Zie, dit is natuurlijk. En indien wij leven in overeenstemming met de natuur en haar niet verhinderen haren weg te volgen, dan zal alles wel met ons zijn. Het is alleen dan, wanneer wij, kortzichtige stervelingen, de teugels in handen willen nemen, of, om zoo te zeggen, het gebit tusschen onze tanden, om te trachten het scheppingsplan te verbeteren, dat wij op moeilijkheden zullen stuiten.

Onvruchtbaarheid is geen deugd, maar wel het tegenovergestelde. Onvruchtbaarheid is de uitzondering; zij is inderdaad zeer zeldzaam, in vergelijking met den algemeenen regel in elk ras, „Vruchtbaar te zijn en te vermenigvuldigen” is eene wet, welke toepasselijk is op alle levende wezens. De menschelijke familie, aan het hoofd staande van alle schepselen, zooals klaarlijk de bedoeling van den Schepper was, zoude een voorbeeld zijn in het gehoorzamen van deze algemeene wet.

Het wordt als zeker beschouwd, dat de lezer de stelling aanvaardt, dat, om duidelijke redenen, het gehuwde leven de eenigste juiste staat of toestand is, waarin mannen en vrouwen sexueel tezamen kunnen leven. Om duidelijk te zijn zij hier verklaard als een vaststaande regel, dat een normaal gehuwd paar als bij instinct naar nakomelingen verlangt. Bij zulk een wettig paar, levende een normaal leven onder normale omstandigheden, zijn kinderen altijd welkome gasten. Voor de meeste menschen, doch in 't bijzonder voor vrouwen, welke gedoemd zijn een leven te leiden in kinderlooze eenzaamheid, is de toestand bijna niet te verdragen. Deze — echter vergelijkenderwijs slechts weinigen — welke, om redenen buiten hun begrip, van dit „erfdeel” zijn beroofd, zijn teneerste geneigd zichzelf streng te beoordeelen in hun poging om de oorzaak te ontdekken; en ten tweede, al het mogelijke te doen om verbetering in de abnormale toestand te brengen. De eerste eigenschap is zeer natuurlijk, de volgende zeer prijzenswaardig. En geen beschaafd persoon zou, bij wijze van zin-

speling of anderszins, een woord uiten, dat aanleiding zou geven om de teedere gevoelens van zulke misdeelde schepselen te kwetsen.

Bij het waarnemen van het gemakkelijk, vadsig, nutteloos leven, geleid door uiterst fatsoenlijke mannen en vrouwen, die de te veroordeelen practijk hebben aanvaard, om het uit hun geboren worden van kinderen gansch en al tegen te gaan of het aantal ervan in hunne familiën te beperken, kan de intelligente opmerker niet ontgaan, dat alles geen goud is, dat blinkt. Het geluk is hier voor het grootste gedeelte maar voorgewend, de gulle lach een uitzondering. In spijt van den uitwendigen schijn, de weelde en overvloed, de pracht en praal, en de gemaakte tevredene houding, is daar toch een zeker geheim iets dat het geheele ontwerp tot een rampzalige vertooning maakt; want de afwezigheid van dartele kinderen, — welke alleen ontwassen in de atmosfeer van werkelijke liefde — zijn een stilzwijgend bewijs dat er iets in dat gezin niet in orde is. In den regel heerscht er een geest in zulk eene liefdelooze woning (geen tehuis), die absoluut afstootend is voor recht-gearde, zedelijk reine ouders, die, vertrouwend op God, geen stroo in den weg zouden willen leggen van den ongeboren geest om met vleesch bekleed te worden, volgens het plan van den grooten Schepper. Vele zulke kinderlooze woonsteden kunnen vergeleken worden bij „gepleisterde graven, welke inderdaad uitwendig zeer schoon schijnen, maar inwendig vol zijn van doodsbeenderen en alle onreinheden.” Denk aan de teleurgestelde verwachting van de vele, reine, onbevleete geesten, die, wanneer zij trachten in te gaan, zich de pas zien afgesneden door menschelijke wezens, die van dömme, redelooze dieren een les konden leeren; denk aan de goddelooze practijken waarmede wordt omgegaan, de voorbedachte ontwijking van natuurlijke plichten en de opzettelijke verkrachting van eene goddelijke wet. Engelen kunnen er over weenen — en zij doen dit ongetwijfeld. En is het tenslotte geen vadsigheid in den sterken krachtvollen man en de schoone vrouw, wanneer zij „met boosaardig opzet” de wet verbreken en voor eigen persoonlijk gemak en uit zuiver egoïstische motieven weigeren „vruchtbaar te zijn en te vermenigvuldigen?”

We hebben de schijnbaar aannemelijke argumenten van buiten geleerd, die bedacht zijn geworden, om, ten opzichte van kinderen, de drogreden te ondersteunen, „dat het niet de hoeveelheid, maar de kwaliteit is die meeteld.” Wie kan met eenige kans van zekerheid de toekomstige hoedanigheid van zijn kind bepalen? Alleen de tijd kan dit doen. De bewering of veronderstelling, dat daar, waar twee kinderen in eene familie zijn, hunne hoedanigheid beter zal zijn dan indien er vier waren, is klinkklare onzin. Want waar zou zulk eene redeneering heenvoeren? De feiten zijn, dat bij de opvoeding van het kind tot man of vrouw, de ouders of andere opleiders zekere neigingen, eigenschappen of verlangens in het kind kunnen opmerken, welke *deze bijzondere personaliteit* aankleven; en dit, voor de eenvoudige reden, insoverre twee personen niet gelijk kunnen zijn, er ook geen twee geesten absoluut gelijk kunnen zijn. In betrekking tot het eind-resultaat van de persoonlijkheden, welke aan onze zorgen zijn toevertrouwd, is het beste wat wij kunnen doen hen correcte beginselen te leeren, hen een goed voorbeeld te geven en te trachten hen groot te brengen in de vreeze en vermaningen des Heeren. De rest moet worden overgelaten aan henzelven; zij zijn begiftigd met een vrijen wil, ten-

einde het leven te kiezen dat zij willen leiden — waarvan het resultaat de kwaliteit bepaald van ieder persoon in 't bijzonder. De hoedanigheid kan goed, slecht of middelmatig zijn, onverschillig of er één kind of een dozijn kinderen in dezelfde familie zijn. „Eer dat Ik u in den moederschoot formeerde, heb ik u gekend, en eer dat gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot Profeet gesteld. (Jer. 1 : 5). Voorzeker duidelijke woorden: Jeremia was geheiligd, (terzijde gezet) en tot profeet verordineert voor hij de aardsche tabernakel bewoonde, welke hij door middel van zijne aardsche ouders verkreeg. Met andere woorden, hij was een mogelijke profeet, hij had de kwaliteit, of bezat de „stoffen” waaruit profeten gevormd werden; doch het bleef voor hem „te vervullen”. Jeremia's „kwaliteit” hing niet af van het feit of zijn aardsche vader weinig of veel kinderen had.

De schrijver, geloovende een goed voorbeeld gegeven te hebben, (hij heeft zestien kinderen van zichzelf), pleit voor de geesten, welke bestemd zijn om op deze aarde voort te komen en die, ongetwijfeld, verlangend de gelegenheid afwachten, waarop zij eene aardsche tabernakel zullen ontvangen. Laat hen komen en verhinder hen niet; geef hen hetzelfde voorrecht dat wij ontvangen hebben. Het is een gedeelte van onze zending op aarde.

Wij allen zijn min of meer bekend met de gewone argumenten, welke door de tegenstanders van deze zienswijze worden ingebracht, welke zienswijze door de Heiligen der Laatste Dagen in 't bijzonder als een voorname waarheid wordt beschouwd. Naar sommige van deze argumenten is alreeds verwezen. Het was Daudet, die, bij het behandelen van dit onderwerp, wees op „de vrees voor het moederschap, de bangè verwachting van de jonge vrouw van den tegenwoordigen tijd”. Doch waarom zou het moederschap zulk eene bange verwachting zijn voor de hedendaagsche vrouw. De alwijze Schepper schiep en bereidde de vrouw zoodanig, dat zij juist geschikt was voor haar rol in het drama des levens; en indien zij blijmoedig wil pogen het haar toegewezen deel in dit tafercel te vervullen, zal de Heere haar zekerlijk bijstaan in tijden van nood.

De mode, ongeschikte kleeding, corsetten, hooggehakte laarzen, verkeerd voedsel, overmatig dansen, en andere amusementen, romanlezen, luiheid en ledigheid, het volpompen op school, zwaardrukkende opvoeding en talrijke andere oorzaken zijn als redenen aangevoerd waarom kinderen baren tegenwoordig iets geheel verschillends is met wat het was in oude tijden. Dan — inzooverre dezelfde oorzaken altijd dezelfde gevolgen hebben — verander het programma: kom terug tot de oude beginselen. Leef een natuurlijk leven en neem de overbekende wetten der natuur in acht; dan de vrees voor het moederschap zal ophouden een bange verwachting te zijn, zooals het tegenwoordig beweerd wordt te zijn.

(Wordt vervolgd.)

Bij onze Statistieke Verslagen.

Even als vorige jaren geven wij in onze *Ster* een beknopt verslag van het werk, in het afgelopen jaar in de Nederlandsche Zending verricht. Door verschillende omstandigheden zijn we wat later daarmee dan gewoonlijk.

Hoewel de omstandigheden op maatschappelijk gebied voor velen in 1919 dragelijker waren dan in 1918, en daardoor misschien wat ruimer gelegenheid bestond om in geestelijke richting iets meer te doen, zoo was de toestand toch nog niet rooskleurig. Wanneer wij met het oog daarop de verslagen van 1919 met die van 1918 vergelijken, dan is er rede tot tevredenheid. 't Werk door de verschillende organisaties verricht, is soms meer soms minder dan een jaar tevoren. Het lokale priesterschap deed beter en meer werk, wat vooral op prijs gesteld kan worden. Meer families werden bezocht, zoowel van leden als vreemdelingen en het resultaat daarvan was in de vergaderingen zeer goed merkbaar.

Wij danken allen, die hebben medegewerkt om het resultaat te verkrijgen, dat bereikt is geworden. Wij kunnen echter niet nalaten aan te sporen tot meerdere activiteit, zoodat 1920 weder een beter rapport te zien zal geven dan 1919. Wanneer wij ten volle beseffen, zoowel mannen als vrouwen, dat de verantwoordelijkheid van het werk der laatste dagen op onze schouders rust, dan moeten wij ook trachten, onder God's zegen, onze beste krachten daaraan te wijden. Moge de Heilige Geest ons allen inspireeren en daardoor een kracht ten goede van ons uitgaan.

VERSLAG DER WERKZAAMHEDEN VAN HET LOKALE PRIESTERSCHAP VOOR HET JAAR 1919.

Aantal leden in het Priesterschap	212
Huisgezinnen van leden, bezocht door het Priesterschap. . .	2027
Speciale bezoeken gedaan	273
Aantal keeren in vergaderingen gesproken	1074
Avondmaaldienst gedaan	1035
Deurdienst gedaan	701
Huisgezinnen van vreemdelingen bezocht	235
Nieuwe onderzoekers gevonden	66
Vergaderingen gehouden	2004
Evangeliengesprekken met vreemdelingen	2007
Tractaten verspreid	8120
Brochures verspreid	1102
Boeken van Mormon verspreid	42
Andere Standaard-Kerkeboeken verspreid.	31
Andere boeken verspreid	198

STATISTIEK VERSLAG VAN DE NEDERLANDSCHE ZENDING VOOR HET JAAR 1919.

CONFERENTIE- PRESIDENTEN	Aantal zendelingen.	Lokaal Pries- terschap.			Leden.	Totaal leden en lokaal Priesterschap.	Kinderen onder 8 jaar oud.	Totaal aantal Zielen.	Gedoopt.	Kinderen ingezegend.	Naar Zion en Buitenland vertrokken.	Afgesneden.	Overleden.	Uren besteed Traktaten verspreiding.	Met traktaten.	Door uitnoodi- ging.	Evangeliegesprekken.	Traktaten uitgedeeld.	Standaard Kerkboeken verspreid.	Andere boeken en bro- chures verspreid.	Vergaderingen gehouden.			
		Ouderlingen	Priesters.	Leeraars.																		Diakenen.		
Ansterdam.	Alvin J. Teuscher	2	10	9	17	24	733	793	23	816	41	8	11	1	2	366 ⁵	10801	308	593	17711	62	133	717	637
Arnhem.	Wm. Wolfier.	2	—	5	1	4	220	230	22	252	6	8	6	—	3	311 ⁵	3628	333	686	6812	17	38	405	338
Groningen.	Herb. E. Williams	2	9	5	4	9	255	282	48	330	12	5	—	—	268 ⁵	6358	163	391	8633	31	152	397	345	
Rotterdam	J. J. v. Langeveld	1	19	19	18	49	1150	1255	161	1416	36	17	40	6	10	—	—	128	211	—	49	146	68	1431
Luik.		—	1	4	2	3	168	178	14	192	9	5	—	—	9	—	—	—	—	—	—	—	—	100
Zendings- Hoofdkant.		2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	129	244	5454	—
TOTAAL.		9	39	42	42	89	2526	2738	268	3006	104	43	57	7	24	946 ⁵	20787	854	1881	33156	288	713	7041	2851

JOHN A. BUTTERWORTH, President.

VERSLAG VAN DE ZONDAGSCHOLEN VOOR 1919.

VERTAKKINGEN.	VERSLAG VAN DE ZONDAGSCHOLEN VOOR 1919.													Totaal bedrag der kas-middelen.
	Aantal maen Zondag-school gehouden gedurende het jaar.	Aantal ambtenaren, leerars en leeressen.	Percentage aanwezigheid der ambtenaren en leerars.	Afdeeling Kindergartten.	Kinder Afdeeling.	Eerste Middelbare Afdeeling.	Tweede Middelbare Afdeeling.	Theologische Afdeeling.	Ouders Afdeeling.	Totaal aantal leerlingen.	Percentage aanwezigheid der leerlingen.	Totaal aantal ambtenaren, leerars, leeressen en leerlingen.	Percentage der bijdragen in het "Nikkel-Fonds".	
Amsterdam	50	17	85 ⁰ / ₁₀	19	17	16	23	25	—	100	80 ⁰ / ₁₀	117	142 ⁰ / ₁₀	f220 80
Apeldoorn	50	3	90 "	—	19	—	—	—	—	19	95 "	22	127 "	- 22 76 ⁵
Arnhem	50	4	34 "	—	25	—	13	16	—	54	25 "	58	80 "	- 64 73
Delft	50	4	100 "	—	12	—	—	10	—	32	75 "	26	154 "	- 35 17
Dordrecht	49	10	97 "	16	18	18	8	15	—	75	86 "	85	237 "	-104 69
Groningen	50	5	85 "	—	21	6	—	18	—	45	80 "	50	124 "	- 43 28
Haarlem	48	8	95 "	12	—	—	8	21	—	41	90 "	49	105 "	- 30 45
Haag, Den	50	7	90 "	—	—	17	15	17	—	49	70 "	56	168 "	- 34 39
Harlingen	51	4	85 "	—	15	—	—	9	—	24	75 "	28	100 "	- 31 75
Helder, Den	51	3	91 "	—	—	28	12	10	—	50	98 "	53	268 "	- 38 89 ⁵
Leeuwarden	48	5	45 "	—	12	—	—	3	—	15	50 "	70	310 "	- 16 98 ⁵
Leiden	50	4	97 "	—	—	—	16	10	—	20	65 "	24	100 "	- 43 —
Rotterdam	49	24	84 "	37	30	36	47	28	25	178	70 "	227	174 "	-128 15 ⁵
Schiedam	49	7	90 "	—	18	—	15	—	—	33	70 "	40	—	- 43 05
Utrecht	49	9	80 "	—	14	11	6	20	—	51	75 "	60	180 "	- 58 12 ⁵
	744	114	77 ⁰ / ₁₀	84	201	132	157	202	25	776	73 ⁰ / ₁₀	915	158 ⁰ / ₁₀	f916 23 ⁵

VERSLAG DER WERKZAMHEDEN VAN DE ZUSTERSHULPVEREENIGING OVER HET JAAR 1919.

NAAM DER VERTAKKING.	NAAM DER PRESIDENTE.	Aantal leden.	Aantal vrouwelijke ambtenaren.	Aantal vergaderingen gehouden.	Gemiddeld aantal op de vergaderingen aanwezig.	Aantal bezoeken afgelegd.	Aantal ziekenbezoeken afgelegd.	Aantal families ondersteund.	Aantal kleedingstukken gemaakt voor de armen.	Aan de armen uitgegeven.
Amsterdam	Elisabeth Krot	22	9	52	20	366	54	24	71	f 125 35
Arnhem	Johanna C. Wielders.	18	3	49	11	68	—	20	70	» 62 08
Apeldoorn	Janette J. Jansen . .	10	4	50	11	25	2	6	14	» 15 —
Den Helder	Aaltje Vlam	18	5	51	12	4	4	2	25	» 56 11
Dordrecht	Cecilia v. d. Meijden.	36	8	48	33	188	265	25	112	» 196 40 ^s
Groningen	Jouke Berghuis	14	4	45	12	72	9	10	29	» 63 96
Leeuwarden	T. v. d. Veen	21	4	42	10	2	1	14	24	» 35 98 ^s
Rotterdam	H. Honig.	25	4	48	14	343	75	22	67	» 363 47
Totaal		164	41	385	123	1068	410	123	412	f 918 36

Verslag der werkzaamheden van de Zusters Zendelingen over het jaar 1919.

Conferentie.	Aantal Zendelingen.	Aantal maanden gewerkt.	Uren besteed.			Aantal deuren geopend in antwoord op aanvragen.	Aantal uitnodigingen tijdens het tractaatwerk.	Aantal Families onderz. bezocht (zonder tractaten).	Aantal Evangelie-gesprekken.	Uren besteed aan Evangelie-gesprekken.	Aantal boeken van Mormon verspreid.	Aantal andere standaard kerk-boeken verspreid.	Aantal andere boeken verspreid.	Aant. brochures verspreid.	Aantal tractaten verspreid.	
			Met tractaat-verspreiding.	Bezoeken onderzoekers.	In vergaderingen.											
Amsterdam .	25	5 ^b	1030	479 ^b	2508	12212	211	262	1109	741 ^b	20	7	50	2689	11110	1640
Arnhem . . .	2	1	5	8	8	82			6	2				102	5	
Groningen .	2	3	65 ^b	31	99	845	22	19	63	56	6	1	30	527	438	75
Rotterdam .	14	6 ^b	683	164	2560 ^b	15005	55	77	813	408	14	6	130	3747	13193	1667
Totaal	43		1783 ^b	674 ^b	5175 ^b	28144	288	358	1991	1207 ^b	40	14	210	6963	24843	3387

In aanmerking genomen, dat de tijd, door de Zusters Zendelingen aan het werk besteed, gegeven werd, nadat hare werkzaamheden ter voorziening in dagelijksch onderhoud geëindigd waren, mag hier een woord van lof zeker niet ontbreken. Zij hebben het licht van het Evangelie, met de hulp des Heeren, in menig huisgezin doen schijnen en hare toewijding aan het werk des Heeren zal zekerlijk vruchten dragen. Wij bidden dan ook God's besten zegen over haar af.

JOHN. A. BUTTERWORTH,
Zendings-President.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De God van de Heiligen der Laatste Dagen.

Een van de bestrijders van Mormonisme gaf in een door hem uitgegeven tijdschrift een zeer groote waarheid te lezen. In een correspondentie zeide hij: Uw God is niet onze Schepper en uwe Christus niet onze Heiland. Het lust ons niet de kleinzielige verdachtmakingen, welke door andersdenkenden als middel van bestrijding worden aangegrepen, in ons tijdschrift te gaan weerleggen, want menschen welke met toestanden en feiten op de hoogte zijn, die Mormonisme werkelijk kennen zooals het is, worden toch door die verdachtmakingen niet gekrenkt en het is onze Kerk altijd ten goede gekomen, wanneer iemand opstond om de „Mormonen” eens goed aan te pakken. Dan kwamen zelfs zij een onderzoek instellen, die voor dien niet eens wisten dat Mormonismè bestond en juist door de bestrijding kregen wij leden aan de Kerk.

Doch terzake. Wanneer wij het scheppingsverhaal goed lezen, komt daar duidelijk in uit, dat alles wat door den Heere geschapen was, goed was. „En God zag dat het goed was,” is een term, welke telkens herhaald wordt. In Genesis 1:31 staat zelfs: „En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” Hieruit kunnen wij zien, dat, wanneer de Almachtige zijn plannen begint uit te voeren, wij niet bevreesd behoeven te zijn dat er iets zal ontbreken aan het geheel. Zelfs het kleinste, voor menschenlijke oogen onzichtbare onderdeelje is juist daar geplaatst waar het noodig is om de goede werking van het geheel te bevorderen. En waar dit nu het geval was met de schepping der aarde, mogen wij veilig aannemen dat dit ook het geval was met hetgeen geschapen is voor de grondlegging der wereld. Ook de geboorten des hemels waren goed, want zij waren ook door den Heere God geschapen; „en alle struik des velds eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds eer het uitsproot.” (Gen. 2:5). Eer het uitsproot, dus ook toen moet het goed geweest zijn, want toen het uitsproot zag God dat het goed was.

Wanneer wij zoo door zouden gaan, konden wij bewijzen te over aanvoeren om aan te toonen, dat al wat de Heere ooit deed altijd goed was. Maar tevens is ook waar dat alles wat de Heere deed, gedaan werd volgens een vast plan. Van dat plan afwijken was een onbestaanbaarheid, want eer de wereld was zag God ook dat dat plan goed was. Dezelfde God die de schepping begon, die Eeuwige, die

de ordinantiën des hemels instelde (Job 38:33) wist waarom Hij de aarde schiep en het was alleen om uitvoering te geven aan het plan, dat in den hemel was vastgesteld geworden. Dat plan was het plan van leven en zaligheid, een plan zóó groot, dat het alle God's kinderen omvatte. Nu begrijpen we waarom de morgensterren tezamen vroolijk zongen en alle de kinderen Gods juichten. (Job 38:7). Het plan was goedgekeurd en in alle onderdeelen vastgesteld. Geen onderdeel was aan de opmerkzaamheid van den Almachtige ontgaan, Zijn Voorzienigheid had zelfs in de verre toekomst de noodzakelijkheid van het verlossingswerk gezien. Beginselen en verordeningen werden ingesteld en onmiddellijk van kracht toen aan het plan uitvoering werd gegeven. Nadat de aarde geschapen was en voorbereid om door de menschen bewoond te worden, werden ook de tevoren ingestelde beginselen in toepassing gebracht. Man en vrouw werden geschapen naar God's beeld en hen de macht geschonken te heerschen over al het op aarde geschapene. Hen werden wetten en verordeningen geschonken, eveneens van tevoren ingesteld, en ook hier was geen afwijken mogelijk, zonder de nadeelige gevolgen ervan te ondervinden. „Ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven”, was des Heeren gebod en diezelfde God welke het plan instelde, wist ook hier van geen veranderen en nadat de menschen overtreden hadden, werden zij sterfelijk. Doch dit was voorzien geworden en een Zaligmaker bereid. Het was alles de uitvoering van het plan van zaligheid, dat in den hemel was vastgesteld geworden eer de wereld was. De mensch was van zijn verheven standplaats gevallen en kon alleen aan de gevolgen van den val ontkomen, na den dood te hebben doorgemaakt, door de opstanding der dooden. Ook nu waren beginselen gegeven, die in den hemel waren vastgesteld en welke door een onveranderlijk God waren goedgekeurd. Het waren de beginselen van het Evangelie, en bij gehoorzaamheid zouden zij den mensch tot zaligheid voeren. Dat Evangelie moest aan alle volkeren gepredikt worden, opdat alle schepselen onder het bereik der zaligheid zouden komen. Het werd gepredikt aan Adam, door Noach werd het verkondigd en zooals het Nieuwe Testament leert, (Gal. 3:8) werd het Evangelie ook aan Abraham gepredikt. Mozes kende het Evangelie en het Israelietische volk eveneens; „en allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, en allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben.” (1 Cor. 10:2, 3). Mozes sprak van aangezicht tot aangezicht met God en hij wist dat de beginselen van het Evangelie eeuwig waren, onveranderlijk zooals God zelfs onveranderlijk is.

De Heere zond profeten onder de Joden, van tevoren reeds door hem gekend en aangesteld om Zijn werk te doen (Jer. 1:5) om het volk den weg des Heeren te leeren bewandelen, God zag reeds eer de wereld was welke geesten geschikt waren om als profeten onder

het volk te staan en zij verkondigden de beginselen der zaligheid. Dat ook de doop door hen geleerd werd, wordt bewezen door het feit, dat de Joden in den tijd van Johannes de Dooper hem de vraag stelden: „Waarom doopt gij dan, zoo gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de Profeet?” (Joh. 1:25). Zij kenden de doop en wisten dat het een verordening was welke noodzakelijk bediend moest worden door een van Gods wege aangesteld dienstknecht. Het was hun geleerd geworden en zij wisten dat wat God ingesteld had het stempel der eeuwigheid droeg. In Hem was en is immers geen verandering en het plan van zaligheid, vastgesteld eer de wereld was en door Hem goedgekeurd, was evenmin aan verandering onderhevig. En zoo wanneer wij Johannes de Dooper, daarna Christus en Zijn Apostelen hooren prediken, beginnen zij met de verkondiging van de eerste beginselen der zaligheid. Johannes predikte den doop der bekeering, en Jezus deed hetzelfde. Het waren de onveranderlijke beginselen van een onveranderlijk God.

Voor de Heiland ten hemel voer gaf Hij Zijne Apostelen dit nadrukkelijk gebod: „Gaat henen in de gansche wereld, predikt het Evangelie allen creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben zal verdoemd worden (Marc. 16:15, 16). De Apostelen deden wat hun bevolen was, predikten het Evangelie zooals hen door Christus geleerd was geworden en Paulus, de ontijdig geborene, zegt zelfs: „Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.” (Gal 1:8).

En zoo is er geen verandering bij God. Wel heeft het menschdom het Evangelie verandert, wel zeggen de afwijkende Christenen dat het Evangelie niet meer behoeft gehoorzaamd te worden zooals dit vroeger het geval was, maar vervloekt wordt degene, die een ander Evangelie zou verkondigen. Men sust zich in slaap, met de gedachte, dat God tenslotte wel genoeg zal nemen met de dwaze instellingen der menschen, dat men toch wel zal zalig worden al is men niet gedoopt, maar Gods woorden zijn van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde en niet dan nadat de mensch gehoorzaamheid betoond heeft aan de woorden van Christus, zal hij de zaligheid deelachtig kunnen worden.

Wanneer nu door andersdenkenden, niettegenstaande de stelligste bewijsgronden, de verschillende beginselen worden ontkend en zelfs geheel opzij gezet, alsof zij niet door een Eeuwig God waren ingesteld geworden, daar mag de vraag gesteld worden: „Wat zal het einde daarvan zijn?” Men kent God eigenschappen toe, die de God des hemels nooit bezat. Van eeuwigheid tot eeuwigheid is Hij dezelfde. En wanneer men zegt, dat men wel vroeger de Gods-beginselen kon gehoorzamen, maar dat dit nu een onmogelijkheid geworden is, dan bewijst dit

alleen dat men den waarachtigen, den levenden God, den rug heeft toegekeerd. Men heeft zich een God geschapen, die door den mensch de wet gesteld wordt en de onnadenkende aanvaardt wat hem als waarheid wordt op den mouw gespeld. Men roept een God aan die men niet kent, men gelooft aan een Christus wiens woorden verkracht kunnen worden, die men wel zegt de Zaligmaker der wereld te zijn, maar wiens leeringen worden op zij gezet en van nul en geener waarde geacht. Men bespot en vervolgd hen, die eenvoudig genoeg zijn om te gelooven dat God onveranderlijk is en dat Zijn inzettingen gehoorzaamd moeten worden.

Nu in dit opzicht wenschen wij te blijven verschillen. Wij koesteren achting voor allen die God willen dienen en wij zullen de laatsten zijn om in het nadeel van andersdenkenden te schrijven. Doch als men ons zou vragen welke God wij dienen, dan zeggen wij met nadruk: Geen God die aan verandering onderhevig is, maar een God die van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde is. Wij dienen dien God, die zag dat het Evangelie goed was, zooals het was ingesteld eer de wereld was. En wij gelooven in een Christus, die ons ten voorbeeld, de beginselen gehoorzaamd en het Evangelie in Zijn leven in toepassing heeft gebracht. Wij gelooven in de God van Abraham, Izaak en Jacob en laten ons niet wijsmaken dat het er niet op aan komt hoe wij Hem dienen, maar wij houden vast aan Zijn eeuwige beginselen en volgens deze beginselen hopen wij Zijn zegeningen en tenslotte eeuwige zaligheid te genieten. Wij gelooven dat Christus zich wederom heeft geopenbaard door middel van Zijne Profeten evenals Hij deed in aloude tijden en wij gelooven dat een Eeuwige God ook eeuwig zich kan openbaren.

Wanneer nu beweerd wordt: „Uw God is niet onze Schepper en uwe Christus is niet onze Heiland,” en dit ons als een verwijt wordt toegeworpen, dan gevoelen wij ons niet gekrenkt, maar halen medelijdend de schouders op, want het bewijst alleen hoe ver men er nog vanaf is om den God des Hemels te kennen en dan kunnen wij bedroefd zijn over het feit dat men zich God zoo gansch en al verkeerd voorsteld.

De grootste Gave.

Ik hoorde een stem in de wildernis, zeggende:

„Hebt elkander lief, want God is liefde.”

Ik keerde mij om en zie, daar stond Liefde, met goudgeel haar, blozende wangen, en oogen, in wier diepte men staarde als op groene velden en stille wateren.

„Kom,” zeide zij, en haar uitgestrekte hand raakte de mijne.

Langzaam, zelfs rustig, volgde ik. Onder een hoogen boom, ontdaan van zijn takken, lag in een mandje vastgebonden een Indianen-kindje. Liefde kwam op haar teenen naderbij, maar toen ik mij omkeerde, nam ik een nieuw licht waar in het gelaat der Indianen-moeder, terwijl zij zich over de slapende gestalte van haar kind boog.

Aan den oeverkant stapten wij in een kano; te midden der stille wateren bereikten wij den overkant, waar met gefronste wenkbrauwen en gebogen schouders een jonge man stond. In de wateren voor zich zag hij alleen de oplossing van zijn moeilijkheden. Zacht raakte Liefde zijn wangen aan, De wolk verdween van zijn gelaat, hij richtte zich op en keerde wederom in de richting van zijn doel. Eenige oogenblikken staaide ik hem na, dan kwam Liefde dichterbij mij.

„Begrijpt gij die les?” fluisterde zij.

„Ja,” antwoordde ik, en volgde wederom waarheen zij mij leidde.

Wij wandelden door een tuin, en hier en daar raakte Liefde met haar lippen de schoone bloemen aan.

„Slechts een kleine boodschap ontvouw ik in de bloembladen,” zeide zij, op het zien van mijn vragenden blik.

Op het verder gelegen grasveld zat een dame, haar haren waren wit en haar wangen bleek. Haastig snelde Liefde er heen en sloeg beide handen om haren hals.

„Ik bemin u,” fluisterde zij.

De gebogen gestalte richtte zich op; een zacht rood kleurde de ingevallen wangen, en de dame keerde zich om, om te zien vanwaar de stem kwam, want in gedachten verzonken had zij voor zich het beeld zien passeeren van een jongen man, die zich over haar heen boog en fluisterde, „Ik bemin u.” Het heerlijke licht, dat over haar gelaat sloop, hield mij in hare macht, en ik aarzelde; maar wederom zeide Liefde, „Kom”, en nam mij bij de hand.

„Waarom vertoeft gij hier niet langer?” waagde ik te vragen. De eerste schaduw, die ik opmerkte, ging over haar gelaat.

„Het is, omdat, vergeleken bij de groote, wijde wereld, wij boodschappers zoo weinigen zijn, dat wij ons moeten haasten op onze reizen; doch spoedig zullen er vele boodschappers zijn, dan mogen wij langer verwijlen.”

Wij traden de stad binnen en richtten onzen weg door de menigte. Terwijl ik de groote massa aanstaarde, verwonderde ik mij, dat Liefde niet probeerde de lasten, die een elk scheen te dragen, te verlichten.

Op de onderste trede van een trapvleugel, welke naar een groot gebouw leidde, zat ineengedoken een klein meisje, koud en hongerig. Liefde plaatste haar hand op het hoofd van dat kind, en met een hemelsche uitdrukking op haar gelaat blikte het kind omhoog. Liefde nam haar op en samen traden wij het gebouw binnen. Spoedig waren wij in het midden van een grooten gerechtszaal, alwaar een man zat.

De beslissende trekken op zijn gelaat drukten uit, dat hij haar niet zou kunnen vergeven en wederom in zijn huis ontvangen, het vrouwtje, dat in de nabijheid zat, met gebogen hoofd.

De rechter nam zijn pen op om de woorden te schrijven die hen voor altijd zouden scheiden; toen kwam Liefde aan zijn zijde en plaatste het kind tusschen man en vrouw.

„Het is alles wat ik aan te bieden heb,” zeide zij, „maar het is het grootste ding in de wereld — Liefde.”

Het hemelsche gelaat van het kind blikte van den een op den ander. De oogen van het echtpaar ontmoetten elkaar, en nadat de rechter zijn pen had neergelegd, verlieten zij te zamen den zaal.

In een klein, beschaduwde hoekje van de laan beneden, plaatste Liefde haar handen op mijn schouders.

„Alles wat gij vandaag gezien hebt, begrijpt ge dat?” vroeg zij, en zonder een antwoord af te wachten ging zij voort:

„In een zeer mooi huis, op eenigen afstand, zat een klein meisje biddende, dat Liefde de harten harer geliefden mocht ontsluiten, zoodat er geen verdeeldheid meer zou zijn, en ik was voortgezonden om deze boodschap over te brengen. Gij zult de wonderlijke macht der Liefde vernemen, van de harten der anderen, welke wij eveneens ontmoetten op onze reis.”

Dan, als zij verdween, kwamen weer tot mij de woorden: „Als gij wilt zoeken naar de grootste gave, wees een boodschapper der Liefde.

Vertaald door T. K.

Buitengewone Vergadering.

Op Maandag 23 Februari 11., 's avonds om 8 uur werd door de Rotterdamsche Jongelings- en Jongedochters-Vereeniging in gebouw „Excelsior” te Rotterdam eene buitengewone vergadering gehouden, welke onder leiding stond van Ouderling Francis O. Jones. Als sprekers waren uitgenoodigd Ouderling Jacobus J. van Langeveld en Zendings-President John A. Butterworth. De eerste behandelde „Sterfbedbekeering”, terwijl de laatste „Den toestand na den dood” besprak. Het Rotterdamsche Zangkoor verleende haar gewaardeerde medewerking.

Aandachtig werd geluisterd zoowel naar de sprekers als naar de gezongen liederen. Onder de vele leden, in de zaal aanwezig, bevonden zich vele vrienden, alsmede vreemdelingen. Bij het verlaten der zaal werden tractaten gratis uitgereikt, terwijl verschillende boeken tegen drukkersprijzen werden afgestaan.

Bericht.

Wegens plaatsgebrek moest het verslag van de op 29 Februari gehouden Amst. Conferentie tot een volgend nummer blijven liggen.

Op zending geroepen.

Op Zaterdag 28 Febr. werd Br. Adriaan N. Sligting van Amsterdam tot Ouderling verordineert en tevens terzijde gezet door Zendings-President John. A. Butterworth als Zending om in de Nederlandsche Zending als zoodanig werkzaam te zijn. Als arbeidsveld werd hem de Arnhemse Conferentie aangewezen.

Verplaatst.

Ouderling Oswald Brainich van de Groningsche Conferentie is 28 Februari l.l. verplaatst naar de Amsterdamsche Conferentie, terwijl Ouderling Jan J. Roothoff op dien datum van de Amsterdamsche naar de Groningsche Conferentie werd verplaatst.

Ontslagen.

Van hare werkzaamheden als zendeling in de Rotterdamsche Conferentie der Nederlandsche zending zijn ontslagen: Zusters Dina A. van der Maarl, Neeltje de Man, Pieterella J. Pijl en Gieltje van Zanten.

Conferentie-aankondiging.

De aanstaande halfjaarlijksche Conferentie van de Groninger hoofd-afdeeling zal worden gehouden op Zondag 11 April a.s., waarvoor drie openbare samenkomsten zijn uitgeschreven, waarvan twee des morgens 10 uur en des avonds 7 uur, in het Concerthuis, Poelestraat 30, terwijl de namiddag-vergadering, aanvangende om 2¹/₂ uur, zal worden gehouden in de gewone vergaderzaal aan de Schoolstraat.

Alle zendelingen, leden en belangstellenden zijn vriendelijk uitgenoodigd, deze vergaderingen bij te wonen.

Overleden.

Te Amsterdam overleed op 11 Februari l.l. Lieuwe Wijkstra. Het kind was nog geen maand oud en was juist een week tevoren ingezegend door Ouderling Alvin J. Teuscher.

INHOUD.

Het Eerste Gebod	Blz. 81	lingen 1919	Blz. 89
Bij onze Statistieke Ver- slagen	„ 85	De God van de Heiligen der Laatste Dagen	„ 90
Verslag Lokale Priester- schap 1919	„ 85	De grootste Gave	„ 93
Statistiek Verslag Ned. Zending 1919	„ 86	Buitengew. Vergadering	„ 95
Verslag Zondagscholen 1919	„ 87	Bericht	„ 95
Verslag Zusterhulpver- eeniging 1919	„ 88	Op zending geroepen	„ 96
Verslag Zusters Zende- lingen 1919		Verplaatst	„ 96
		Overleden	„ 96
		Ontslagen	„ 96
		Conferentie-Aankondiging	„ 96